

NITTITALET

MINIGOLF, BINGOLOTTO OCH STARTEN PÅ STORA FOTBOLLSFRAMGÅNGAR

BILD 1. ÖVRE RADEN FRÅN VÄNSTER: DENNIS ANDERSSON, VIKTOR STENQVIST, MATHIAS JOHANSSON, NIKLAS ANDERSSON, MAGNUS KARLSSON, GEORGE MURESAN, MAGNUS WILSSON. MITTENRADEN FRÅN VÄNSTER: ROLF CARLSSON (LAGLEDARE), HENRIK FRANSSON, TOMMY KARLSSON, MIKAEL THORSSON, BJÖRN YDREBORG, ANDREAS TEGSTRÖM, CHRISTER AUGUSTSSON, HENRIK HANSSON. NEDRE RADEN FRÅN VÄNSTER: MATTIAS LINDSTRAND, THOMAS BEXELL, THOMAS ADOLFSSON, HENRIK THORZÉN, HÅKAN BEXELL, ANDREJ DYBITZ (TRÄNARE).

1992

Klubbstugan eller paviljongen, som den kallades, byggdes om. Kommunen bidrog med 150 000 kr för materialet och föreningens medlemmar gjorde jobbet. Det största behovet var fler omklädningsrum och det löste man genom att offra två förråd och en bastu.

DET HÄR ÄR DEL 7 I HISTORIEN OM TENHULTS IF. FÖRFATTARE ÄR DÄR INGET ANNAT ANGES UNDERTECKNAD. JAG HAR MED HJÄLP AV GAMLA PROTOKOLLSBÖCKER, SKRIFTER OCH SAMTAL MED FLERA AV FÖRENINGENS MEDLEMMAR FÖRSÖKT SAMMANSTÄLLA DE VIKTIGASTE HÄNDELSENA I TENHULTS IF:S HISTORIA. OM DU UPPTÄCKER NÅGOT SOM ÄR FEL, VILL LÄGGA TILL NÅGOT ELLER OM DU KAN KOMPLETTERA MED UPPGIFTER JAG MARKERAT MED FRÅGETECKEN, SKRIV OCH BERÄTTA TILL KEKBERG99@GMAIL.COM MED ÖNSKAN OM TREVLIG LÄSNING - KATARINA EKBERG

GÅVA FRÅN SPEXETYDS IF

Föreningen firade 80-års jubileum med bland annat en jubileumsmatch mot J-Södra. Huskvarna musikkår underhöll. Tyvärr var det inte så mycket folk på matchen, vilket troligtvis berodde på att Svenska landslaget samtidigt spelade OS-match och den matchen gick på TV.

Jubileumsmatchen slutade 2-1 till besökarna. Tenhults mål gjordes av Fredrik Karlsson. J-Södra tränades av Bosse Andersson och Tenhult av Paul Scott. Båda tränarna tyckte att det hade varit en bra genomkörare och en trevlig match.

Tenhult hade hoppats att Björn Ydreborg och Tommy Karlsson, Tenhultskillarna som just då spelade för HFF, skulle vara med. Men HFF satte stop då man samma dag hade seriematch.

Medlemsavgiften var 200 kr per familj, 100 kr för enskilda. Barn under 18 år 50 kr.

1993

Damlaget vann division 5 Huskvarna gruppen med Henrik Thorén och Hana Hansson som tränare.

Seniorerna blev tvåa i division 5 och efter oavgjort mot Örserum och vinst över Stensjön i kvalet blev det klart med spel i division 4 säsongen efter. Paul Scott lämnade föreningen för Haga.

Arvet efter Paul Scott lever vidare än i dag i de svartvitrandiga tröjorna och segersången "Hello, hello, we are the Tenhult boys...."

BILD 2. SEGERFIRANDE

1994

På 90-talet fick föreningen för första gången en heltidsanställd medarbetare i Ingolf Carneteg som kanslist. Ingolfs arbetsuppgifter var att hålla kansliet öppet för medlemmar, tvätta tävlingsdräkter, sköta planer och plantider, hålla kontakt med bland annat Smålands FF och Elmiaalliansen, städa, förvalta material,

annonsera, affischera, stimulera sponsorer, samla in aktivitetsunderlag, stödja kioskrörelsen, ansvara för lotterier, förbereda A-matcher med mera.

Sommaren 1994 var Ingolf dessutom ansvarig för fotbollsskolan. Detta år var 120 barn och ungdomar med och för att klara av så många delade man upp det på två veckor. Till sin hjälp hade Ingolf 12 feriepraktikanter.

BILD 3. 1994 BODDE ALLAN "SKÄGGET" BERGLUND PÅ VÄSTERHÄLL DÅ HAN INTERVJUADES AV FÖRSAMLINGSNYTT. AV ARTIKELN FRAMGÅR DET ATT HAN TRIVDES FINT PÅ VÄSTERHÄLL OCH ATT HANS SAMLING KLUBBNÅLAR SOM SYNS PÅ VÄGGEN I BILDEN VAR KÄRA MINNEN AV ALLA ÅREN I TENHULTS IF.

**1.A PRIS I VOLVO ODDSET CUP
1993**

Ingolf var som sagt den förste heltidsanställda medarbetaren i föreningen. Arbetsförmedlingen stod för 90% av lönekostnaden och föreningen för 10%. Dessutom var fyra personer sysselsatta till och från under året med olika projekt

Föreningen hade A och B-lag för seniorer, juniorlag, damlag 7 pojklag och 1 flicklag. Seniorerna spelade i div. 4.

Föreningens utbildningsledare var Jan Fransson.

En bangolfbana anlades med Kurt Bexell som ansvarig. Göran Höglund omnämns för sin arbetsinsats. En utbyggnad (6 hål till) planerades till 1995.

Dessutom byggdes ett garage och förråd.

Rekordstor ökning av intäkter tack vare Bingolotto. Det här året hade någon i Tenhult till och med turen att vinna en bil på en bingolott såld av Tenhults IF!

Även rekordstora utgifter till olika investeringar som till exempel tvättmaskin, telefon och bangolfbanan förstås.

Under året hade diskussioner hållits med Jönköpings kommun angående övertagande av anläggningen. Inga konkret förslag framlades dock.

Juniorlaget återupptogs i seriespel, Nässjö Junior. och slutade 2:a. Nässjö vann och spelade 1995 i Allsvenskan junior. Juniorerna var med i Sparbanken junior Cup i Tipshallen. De tränade i tipshallen, Vårhagaskolan och på Mjälarydsvallen. Träningsläger hade de i Vidablick utanför Bankeryd. Säsongen avslutade man med en resa till England. Där tittade man på match mellan Arsenal-Coventry som slutade 2-1. Finansiering av resan ordnades med diverse lotterier och ett arbete vid Elmiämässan.

Juniorernas träningspris gick till Tomas Carneteg, Björn Johansson och Viktor Nilsson. Flest mål 10 st. gjorde Mikael Ingesson. Årets nyckelspelare var Tomas Bexell. Årets mål gjordes av Erik Borg (2-1 målet DM TIF-Habo 2-5) Årets Rookie: Björn Johansson och tränare

var Henrik "Hana" Hansson. Ungdomarnas avslutning hölls i Tenhultsskolans matsal där Andreas Bild från Öster agerade prisutdelare.

Ordförande sedan 1993 var Johnny Falkenhäll.

Bosse Andersson tog över som tränare för A-laget. För första gången på 30 år skulle man spela i division 4. Bosse kom närmast från J-Södra där han spelat och senaste sex åren varit tränare. Med Bosse som tränare ökade man träningsdosen. Det var träning tre gånger i veckan och förutom träning utomhus och i Tipshallen körde man styrketräning i Tenhultsskolans gymnastiksal. Allt slit gav resultat och man hamnade på en hedrande femte plats. B-laget spelade i Huskvarna reserv C och hade inga större problem att vinna serien.

Damlaget lovades att själva få ordna ny sponsor till träningsoveraller.

1995

Föreningen hade A och B-lag för seniorer, damlag, 2 juniorlag för pojkar, 9 pojklag och 3 flicklag. Det var rekordmånga lag.

Seniorerna slutade på tredje plats i div. 4 nordvästra. De var med i Volvo cup i Tipshallen där det blev stryk mot Habo i semifinal på straffar. I

Smålandscupen åkte man ut i första omgången mot Bodafors även det på straffar. TT-cupen i Ormaryd vann man. Hallsvenskan i Vetlanda, en så kallad "five a side" turnering slutade som tvåa i gruppen och i Stadium cup i Tipshallen deltog man med två lag.

Dennis Andersson, Nicklas Andersson och Mikael Thorsson spelade alla matcher i seriespelet. Flest mål gjorde Nicklas Andersson, 14 st. Tränare var Bosse Andersson.

P9 blev seriesegrare under ledning av Arne Pettersson och Lars-Uno Friden. Totalt fanns 27 ungdomsledare som förutom att organisera

träning och matcher hade hand om att golfbanan och serveringen fungerade under helgerna samt utdelning av match- och sponsorsreklam i hushållen.

P10 och ett P12 lag var med i Bullerby Cup. F11 var med i Appladal cup i Värnamo. Alla ungdomslag fick nya dräkter. Förutom Jockes Cup för P86:or anordnade man Tipac Cup för P87:or. Det blev seger för Tenhult i Jockes Cup. Fotbollsskola anordnades av juniorspelarna. Särskilt tack till riktades under årsmötet till Bobo Niklasson, Sören Eklund, Rune Englund, Krister Johansson och Jan Jungelind som genomdrivit en satsning på flicklagen.

Henrik "Hana" Hansson höll i en grundkursutbildning i fotboll för åtta ungdomsledare.

Alla ungdomslag sådd bingolotter, vårlotter och hade hand om lotteriet utanför ICA varje fredag eftermiddag och lördag.

Vid ungdomsavslutningen var Kalle Björklund från Örgryte på besök för att dela ut priser och diplom. Ansvarig för ungdomssektionen var Jan Fransson.

Ingolf slutade i augusti. Kansliet sköttes därefter av ett arbetslag inom styrelsen samt inhyrd hjälp.

Ytterligare sex hål på bangolfbanan påbörjades skulle bli klart våren 1996.

Ökad omsättning möjlig tack vare Bingolotto.

"Vi i styrelsen hyser gott hopp om framtiden både när det gäller det sportsliga och det ekonomiska."

ANDREAS "TEGAN" TEGSTRÖM

EN INTERVJU GJORD I OKTOBER
2011 AV KATARINA EKBERG.

Det är en grå och regnig oktoberdag när jag har stämt möte med Andreas Tegström nere på Kabevallen. Andreas är Tenhultskillen som blev fotbollsproffs i Norge efter att under större delen av sin barn- och ungdomstid mest spelat hockey. Han är också killen som blev pappa som 19 åring och som är känd för att vara en riktig vinnarskalle.

Jag bekymrar mig över groparna i vägen ner mot klubbstugan och frågar om han klarade bilen när jag hälsar honom välkommen.

– Jadå, det gick bra, jag kommer hit då och då för att titta på fotboll, vägen är jag fortfarande bekant med, säger Andreas.

Det var här Andreas började spela fotboll.

- Jag började tidigt, var bara fyra, fem år när jag hängde med mina äldre kusiner. En gång hade jag fått ett jack i läppen men samma eftermiddag var jag ute och spelade med dem igen. Det var inte mycket som stoppade då, berättar Andreas och ler.

I samband med skolstarten började Andreas spela i Tenhults IF med bland andra pappa Ulf som tränare. Andreas minns att det fungerade bra att han sin pappa som tränare även om Ulf kanske var lite hårdare mot sin egen son än mot de andra.

- Sedan när jag blev äldre och fick andra tränare blev det nog så att jag lyssnade mer på dem. Kenta gillade jag, alltså Kent Karlsson. Han var duktig, säger Andreas.

Andreas lillasyster Madeleine spelar också på elitnivå i allsvenska AIK. Jag undrar om de pratar mycket fotboll i familjen och hur han ser på damfotboll. Eftersom Madeleine bor i Stockholm visar det sig att

de inte träffas så ofta. Andreas brukar titta på TV när syrran spelar och han tycker att damfotbollen har utvecklats. Han säger att tjejerna är ambitiösa och att de tränar minst lika mycket som herrarna. Madeleine brukar åka och träna på morgnarna före jobbet.

- Just det där är ju en stor skillnad, säger Andreas, att tjejerna inte har samma ekonomiska förutsättningar som killarna utan måste jobba.

Samtidigt med fotbollen började Andreas också spela ishockey i HV71. Det innebar att han under många år inte hann med att träna så mycket fotboll utan det blev mest att vara med på matcherna. Och matcher fick han spela, både med dem som var ett och två år äldre och med sin egen årskull.

Enligt verksamhetsberättelsen från 1996, gjorde Andreas 26 mål på 13 matcher i U-laget det året. Har du alltid varit en målgörare, undrar jag?

- Ja, tidigare var det väl så. Nu är jag nog mer en framspelare, svarar Andreas.

På J-Södras hemsida ser jag att Mats Gren tycker att du är ”duktig på att läsa spelet, kombinera, spela upp på och hålla fast bollen på offensiv planhalva”. Stämmer det?

- Jo, det gör det väl. Jag trivs i och för sig bäst med att spela i rollen som en av två anfallare. Nu blir det vanligare att man spelar med en på topp och fem mittfältare, det passar mig lite sämre, förklarar Andreas.

Jag läser i gamla verksamhets-berättelser att man vintertid brukade träna i Riddersbergs ridhus.

- Jag var inte med så ofta för jag höll mest på med hockey då, men jag minns att jag var med där en gång och det gick knappt att spela där, för mycket hö, berättar Andreas.

Jag försöker hävda att nutidens fotbollsspelare är bortskämda, man vill till

exempel inte träna på grus, men Andreas håller inte riktigt med. Bra träningsförhållanden är viktigt för att spelare och fotbollen ska utvecklas. Andreas berättar att de i Norge tränade utomhus hela vintern på uppvärmda konstgräsplaner. Han tränar helst utomhus och dömer ut mattan i tipshallen.

- Den är inte alls bra, betongunderlaget gör det alldeles för stumt, säger Andreas.

Efter ett år på hockeygymnasiet hoppade Andreas av och sedan blev det full satsning på fotboll. Då var han 17 år gammal och spelade i Tenhults IF:s utvecklingslag. Ganska snart blev det A-lagsspel under tränare Andrei Dybitz och senare Bengt Canell.

- Bengt Canell var väldigt bra för mig och de andra unga spelarna, berättar Andreas. Han var den som fick fart på mig ordentligt. Han var pedagogisk och talade om vad som var bra och vad som var dåligt och vad man skulle träna på för att bli bättre.

Andreas berättar att han och Thomas Bexell har hållit kontakten under alla år och att han träffar flera av de andra åtminstone någon gång per år. Lagkamraterna och det sociala kring fotbollen är viktigt. Snacket i

omklädningsrummet kommer han absolut att sakna den dagen karriären är över.

Andreas berättar att han alltid varit en vinnarskalle. Han ger allt även på träningar och hatar att förlora, vilket hans lagkamrater kan intyga. En av de allra tyngsta förlusterna kom mot BK Forward under tiden i Huskvarna FF, dit Andreas värvades 2001. Det gällde kval till Superettan 2002 och HFF hade spelat 0-0 på bortaplan. Även hemmamatchen var jämn men mer målrik och snörik! I den 4:e tilläggsminuten tog HFF ledningen på straff men innan matchen blåstes av kvitterade Forward, även det på straff. Med fler mål gjorda på bortaplan var det BK Forward som tog platsen.

Undertecknad följde dramatiken via bilradion och nu känns det lite häftigt att sitta här och prata med en som var med. Jag känner mig nästan lite starstruck. Undrar om Andreas har några idoler?

-Jodå, Maradona håller fortfarande som världens bästa, enligt Andreas. Bland svenska spelare håller jag Tomas Brodin högt., fortsätter Tomas. Tidigare höll jag på Halmstad BK och Blackburn men numera följer jag inte något speciellt lag. Jag hänger med vad som händer i Norsk och Svensk fotboll och kan numera uppskatta och njuta av bra fotboll på ett neutralt plan.

När vi träffas har precis VM-kval matchen mellan Tyskland och Sverige spelats och det visar sig att vi båda, trots 4 mål i baken, valde att titta vidare, för det gick inte att undvika att imponeras av hur bra Tyskland spelade. Men, det är klart, visst blev glädjen större och större ju fler mål Sverige gjorde.

Förutom sin vinnarskalle tror Andreas att hans träningsvilja är en förklaring till att han gått långt som fotbollsspelare. Han säger att tekniken alltid varit bra men att han inte haft något gratis när det gäller snabbhet. All träning på egen hand eller med ett par kompisar, att stå och nöta skott och passningar har varit en

bidragande orsak till att det gått så bra. Det räcker inte med träningen med laget, anser Andreas.

Som 14 åring blev han uttagen till Västerviksläggret men gick inte vidare därifrån.

– Jag trodde att jag skulle gå vidare för det kändes bra, men så blev det inte, säger Andreas. Det var bara att träna på. Jag höll i och för sig mest på med hockey då, tränade inte så mycket fotboll utan det blev mest matcher.

Viljan att träna hade han nytta av när han 2005 lämnade Huskvarna FF för Sandefjord i Norge. Där tränade de både mer och hårdare.

- Träningsdosen fördubblades och det gav resultat, berättar Andreas och fortsätter, det var kul att känna att jag genom mer träning kunde höja mig. I Norge är det stort fokus på fysisk träning. Även i lägre åldrar kör man mycket löpträning, kanske lite onödigt mycket för att vara inom fotbollen. På den tekniska delen ligger man däremot lite efter Sverige vilket kan vara en förklaring till att flera svenska fotbollsspelare lyckas så bra där.

Tiden i Norge var överlag positiv. Andreas och familjen trivdes bra. Han var i allra högsta grad med och bidrog till att Sandefjord tog sig upp i Tippeligaen, som Norge högsta serie kallas. Andra året i Tippeligaen gick det sämre för laget som åkte ner i andra divisionen igen. Flera klubbar hade dock fått upp ögonen för Andreas som under hösten 2007 bestämde sig för att stanna i Norge och i den hårdsatsande klubben Fredrikstad FK. Med två mål i sista bortamatchen mot Molde såg Andreas till att seriesilvret 2008 hamnade hos Fredrikstad. Laget tränades föresten av svensken Anders Grönhagen.

Sedan förra säsongen spelar Andreas i J-Södra. Kontraktet går ut i år och under intervjun är det inte klart var Andreas ska spela. För fortsätta spela det vill han så länge kroppen håller. Han tycker

fortfarande att det är otroligt roligt med fotboll.

När jag frågar vad han har för planer när karriären är över svarar han att han har svårt att tänka sig ett liv utan idrott på något sätt. Han berättar att han har klarat av steg 1 i tränarutbildningen och att han gärna vill fortsätta som tränare.

- Det vore kul att få utbilda unga spelare, säger Andreas.

Förutom fotbollsspelare är Andreas också fotbollsförälder. Dottern spelar fotboll och nu är det Andreas tur att skjutsa till träningar och matcher precis som hans föräldrar alltid ställt upp och gjort. På vintern kan man hitta honom på Råslätts

bandyplan där 5-åriga sonen lär sig att åka skridsko.

Innan vi skiljs åt så frågar jag Andreas om det är något mer som han vill berätta om tiden i Tenhults IF.

Det var mycket som var roligt, svarar Andreas. Det var kul att gå upp i trean med Tenhults IF och jag minns A-lagsdebuten som något speciellt.

Jag minns också Jocke som alltid fanns där nere, han var schysst och såg till att det alltid fanns bollar att låna.

En schysst kille tycker jag att Andreas också verkar vara och avslutar med att önska honom stort lycka till med fortsättningen av karriären.

EFTERTEXT. EFTER J-SÖDRA GICK ANDREAS TILL HUSKVARNA FF DÄR HAN VAR MED OM ATT GÅ UPP I SUPERETTAN FÖR EN SÄSONG. INFÖR SÄSONGEN 2016 VALDE ANDREAS ATT LÄMNA HFF FÖR HÅRDSATSANDE DIVISION TVÅ KLUBBEN ASSYRISKA DÄREFTER BLEV DET NORGE IGEN SOM TRÄNARE FÖR SANDEFJORD.

1995

Juniorlaget deltog i Kattegatt Cup i Danmark. Resan kostade 600 kr per person och styrelsen krävde att de skulle sälja minst 75 bingolotter per veckan under hela året. Hana var tränare.

Sent på året blev juniorerna också distriktsmästare i inomhusfotboll. I vanliga fall hade det fortsatt med SM slutspel men just det året arrangerades inget SM för juniorer. Man var säkert nöjda med att vara Smålandsmästare också!

Jönköpings kommun ägde telefonen i klubbstugan och stod även för telefonräkningarna. Telefonen var spärrad för rikssamtal och Jörgen fick i uppdrag att undersöka möjligheten att förse telefonen med ett lås som med nyckel kunde tas bort då behov av att ringa riks fanns. Alternativt att via AXE med en kod ta bort spärren.

BILD 4. GOLFBANEBYGGE 1994

Kopieringsapparaten var dålig och behövde bytas ut. Rolf Karlsson erbjöd en ny i utbyte mot den man hade, för 8 700 kr. Fördelen med den nya var att den tog även A3-format. Styrelsen godkände detta. PG Gustavsson föreslog att man även skulle be om att få en ny skrivmaskin på köpet. PG fick i uppdrag att sköta "bearbetningen" av Rolf.

Tenhults skid- och orienteringsklubb fick hyra TIF-stugan för halva priset. Beslutet togs med motiveringen "lokal klubbar emellan".

George Muresan, en av spelarna i A-laget, med familj hotades av utvisning. Man beslutade att göra en namninsamling och skicka in tillsammans med en skrivelse till invandrarverket. Historien var denna:

Våren 1995 gick George Muresans tillfälliga arbetstillstånd ut. Han och familjen måste lämna Sverige. Ronald Bäckeper VD på Tenhults Pressgjuteri, där George varit anställd, behövde kvalificerad arbetskraft och vidtog åtgärder för att få George tillbaka. Invandrarverket kunde tänka sig permanent uppehållstillstånd om Länsarbetsnämnden godkände att företaget fick anställa George. Där blev det först stop eftersom Länsarbetsnämnden ansåg att det kunde finnas arbetslösa gjutare på andra håll i landet. De "dammsög" landet men hittade inte den kvalificerade gjutare som "Tepa" behövde. Därför rekommenderade de Invandrarverket att de borde säga ja till ett permanent uppehållstillstånd, vilket Invandrarverket också gjorde.

Beslut om att seniorerna skulle sälja minst tre bingolotter per man.

Bernt Stendahl undrade om målsättningen inför säsongen 1995. Bosse svarade att div. 4 kommer bli tuff men att laget är bra. *"Målsättningen inom oss skall vara hög men varnar samtidigt för att sticka ut hakan."*

Damlaget spelade i division IV och hade Thomas Adolfsson som tränare. Thomas som också spelade back i seniorlaget.

1996

Under året hade föreningen två seniorlag, juniorlag, 9 pojklag och 4 flicklag i fotboll. Seniorer blev seriesegrare och tränades av Andrej Dubitz.

De sex sista bangolfbanorna var ännu inte riktigt klara.

Efter att Högalundsbadet hotades av nedläggning skrev Tenhults IF ett arrendeavtal med kommunen om omklädningsrummen på Högalundsbadet. Detta för att om möjligt förlägga en del av verksamheten på de ytor som skulle kunna iordningsställas för 7-manna fotboll och man såg också fram emot bastubad igen.

På årsmötet riktade man ett speciellt tack till seniorlaget för deras

"mycket anmärkningsvärda insats under säsongen 1996 som då mynnade ut i serieseger och avancemang till Div. 3. Detta stora kliv upp bland de "stora pojkarna" kommer med all säkerhet betyda mycket för Tenhults IF nu och i framtiden."

Under året fanns det 160 ungdomar och 32 ledare i ungdomsfotbollen. Ungdomssektionen anordnade Tenhults cupen för P88:or och Jockes Cup för P87:or. Fotbollsskola drevs av juniorerna. P84 och P86 var med i Bullerby cup. Andra cuper som ungdomslag deltog i var Coca-cola Cup och Stadium Camp i Norrköping. Flera lag sålde bingo-lotter, lotter vid ICA samt häftet "idrottsrabatten".

A-laget var med vid ungdomsavslutningen och delade ut ungdomsdiplom och priser. Rune Englund tog över efter Jan Fransson som ansvarig för ungdomssektionen.

För damlaget beskrevs säsongen som "katastrof". Förlust i samtliga seriematcher och bara totalt 8 mål gjorda. Sofia Hansson 6 st och Åsa Svensson 2 st. Som sist i tabellen fick man spela kvalspel mot Ljungby. Första matchen slutade 9-0 till Ljungby och i returen lämnade man walk over. Slutet innebar att damlaget lades ner på grund av att man hade för få tjejer. En positiv grej rörande

damlaget var träningslägret på våren på Visingsö där man trots vissa problem med fotbollsplaner hade roligt och fick upp en bra laganda. Ansvarig var Sören Eklund.

Utvecklingslaget rapporterade att de under året tränat på Tenhults IP, i gymnastiksalen på lantbruksgymnasiet och i Riddersbergs ridhus!

Flest mål i serien gjordes av Andreas Tegström, 26 st. i 13 spelade matcher. Tränare var Henrik "Hana" Hansson. De blev bästa tvåa, spelade i Nordvästra reserv B, och gick på så sätt upp i grupp A, vilket var målet för säsongen.-

1997

Seniorerna slutade 2:a i Div. 3 Nordöstra Götaland och fick kvala uppåt. Motståndarna Ulvåker blev dock för svåra. U-laget vann sin serie. Tränare var Andrej Dybitz. Juniorlaget rapporteras ha haft en "mellansäsong". Det fanns 9 pojklag och 4 flicklag i seriespel.

85 års jubileum firades i Tenhultsskolans matsal. Rolf Carlsson var ordförande. Föreningen hade 508 medlemmar varav 303 mellan 7 och 25 år. Omsättningen var 1,5 miljoner kr.

Rolf Carlsson var föreningsordförande. Alf Ydreborg var fotbollsordföranden. Av de 15 spelare som deltog i varje match var 10 egna produkter. Tillsammans med tränare och ledare skötte han spelarövergångar och all planering av fotbollsverksamheten.

Under ledning av Ulf Tegström utfördes en hel del förbättringsarbeten på Mjälarydsvallen. Staket och sponsorskyltar sattes upp, insynsskydd monterades, flaggstänger restes, resultattavla och bänkar till läktare byggdes.

Johnny Falkenhäll samordnade alla evenemang vid matcher, julmarknad, spelar och ledarträffar med mera tillsammans med Johan Göthberg, Michael Sjökvist och Sten Kjellberg.

Arrendeavtalet med Jönköpings kommun gällande Högalundsbadet upphörde, för i alla fall Tenhults IF, mycket överraskande. Istället var

**"TENHULT IMPONERAR I
TREAN - MEN
TENHULTSBORNA BRYR SIG
SOM VANLIGT INTE"**
KOMMENTAR AV GÖRAN
BÄCKSTRÖM I JP.

VAR ALLTSÅ SISÅDÄR MED
PUBLIK, MEN FRAMGÅNGARNA
LADE NOG GRUNDEN FÖR DET
KOMMANDE AVANCEMANGET
TILL DIVISION 2.
SPONSORARBETET TOG REJÄL
FART.

det Tenhults skid- och orienteringsklubb som fick ta över anläggningen.

Bangolfen var helt klar men intäkterna från den var inte så stora som man hoppades på. Under vissa perioder av året hade man en ALU-anställd på kansliet.

Åke ”Jocke” Johansson bidrog med ett eget privat bidrag på 10 000 kr till föreningen. Återigen hade ”Jocke” visat vilket stort och varmt hjärta han hade som klappade för TIF:s verksamhet.”

För sponsorarbetet stod Michael Sjökvist för samordningen. Tillsammans med Johan Göthberg, Johnny Falkenhäll och Sten Kjellberg tog han fram ett kompendium som skulle ligga som grund för arbetet med att söka sponsorintäkter. Totalt bokfördes 223 000 kr som kontanta sponsorsintäkter under året. Dessutom sponsrades varor och material till ett värde av cirka 85 000 kr. Sponsorarbetet benämndes som ”succéartat”.

Bingolotterna drog fortfarande in mycket pengar medan andra lotterier som ICA-lotteriet, Idrottsrabattenkort och Hat Trick lotter gick sämre. Jocke hade hand om Konsumlotteriet på egen hand och det gick som vanligt bra. Ansvaret för ICA lotteriet togs över av styrelsen och började då gå bättre.

Årskull 89 var i träning och för de födda 90 genomfördes en fotbollsskola. Målvaktsträning genomfördes under ledning av Sören Eklund. P85 hade med två lag i Bullerby Cup och de slutade 5:a och 9:a. Även P87 deltog i cupen och slutade som 16:e lag i A-slutspelet.

1998

Rolf Carlsson var föreningsordförande.

1999

Jan Andersson tillträdde som föreningsordförande och det skulle komma att bli 10 år på den posten.

89:orna deltog med två lag i Jockes Cup och båda gick till finalspel. P86 vann både Egnahemscupen och Habo cup. De deltog även i

TIF-MODELLEN

PLANEN INNEHÖLL FYRA OLIKA FASER, NYBÖRJAR-, INLÄRNING-, UTVECKLING- OCH PRESTATIONSFASEN.

DEN STYRDE HUR TRÄNING OCH MATCHNING SKULLE GÅ TILL I OLIKA ÅLDRAR.

BLAND ANNAT SATTES REGLER FÖR SPEL UPP TILL 12 ÅR UPP FÖR ATT MOTVERKA UTSLAGNING VID LÅGA ÅLDRAR. DET INNEBAR ATT ALLA SOM HADE BETALT SIN MEDLEMSAVGIFT OCH SOM TRÄNADE REGELBUNDET SKULLE HA LIKA LÅNG SPELTID VID MATCH.

IFRÅN 13 ÅR FICK LEDARNA STÖRRE MÖJLIGHETER ATT FORMA LAGET EFTER SPELARMATERIAL.

Ölands cup. F83 vann Laxå cup. P83 var med i Odderbollen där de slutade 8:a. F84 blev 3:a i Värnamo cup.

En utbildningsplan för ledare utformades under ledning av Rune Englund. Satsningen gick under namnet "Ungdomsfotbollen in i 2000-talet TIF-modellen".

EN STOR FÖRLUST HAR DRABBAT TENHULTS IDROTTSFÖRENING.

TEXT SKRIVEN I SAMBAND
MED ÅKE "JOCKE"

JOHANSSONS BORTGÅNG.

Föreningens verkliga kämpe, Åke "Jocke" Johansson har gått ur tiden. Jocke var aktiv in i det sista, han avled 30 mars 1998, 79 år ung. 50 av dessa gav han Tenhults IF.

Jocke har haft många olika uppdrag inom föreningen, men genomgående under alla år har varit lottförsäljningen vid Konsum. Han drog in enorma summor till TIF genom åren. För att använda två slitna klyschor: Jocke var Tenhults IF och kärleken var ömsesidig. Det var inte bara fotboll för Jocke. Han var en mycket intelligent och beläst människa. Jocke ståtade med ett smålandsmästerskap i schack bl.a.

Vi inom Tenhults IF känner tillfredsställelse över att vi visade Jocke respekt och uppskattning under hans livstid. Jocke var sedan 1987 vår förste och ende hedersmedlem. Han hedrades även 1984 med en egen "Jockes Cup"

en årligen återkommande cup för 9-åringar. Denna cup kommer givetvis att spelas vidare som ett minne av en mycket fin människa.

BILD 5. ÅKE "JOCKE" JOHANSSON OCH BERTIL "TVILLING" ANDERSSON.

Jockes gode vän sedan ungdomsåren Bertil "Tvilling" Andersson HFF har dömt samtliga cuper och har lovat även i fortsättningen ställa upp för att hedra Jocke.

Även Smålands Fotbollsförbund har uppmärksammat

Jocke och tilldelat honom den högsta utmärkelsen för ledare. Men framförallt hade Jocke allas respekt och förtroende. Det är tomt utan

Jocke, men vi kämpar vidare i hans anda och minns med tacksamhet hans gärningar.

BILD 6. NERE PÅ KABELVALLEN FINNS ETT TRÄD PLANTERAT TILL MINNE AV JOCKE.

UR DEN TRÖTTE SPELARENS MINNE

**AV HÅKAN BEXELL
JUBILEUMSÅRET 2012**

POJKTIDEN

Jag började spela fotboll 1978 med Tenhults IF:s p-72 lag. Egentligen är jag född 73 men jag och två kompisar började ett år tidigare än de flesta. Varför vet jag inte men så var fallet i alla fall. Min ledare där hette Leo Thorsson, jag skriver ledare för jag tror aldrig Leo tränade oss grabbar. Däremot var han en mycket driftig och engagerad lagledare. Han anlätade olika tränare genom åren som gick. Den förste tror jag var Kurt Thorén. Sedan hade vi Kenneth Karlsson, vars son Fredrik var stor målspruta i laget.

Efter några år fixade Leo en tränare vid namn Jan Enarsson, en lokförare som var svåger med Leo. Kommer ihåg att Jan var tuff med fys-träningen, men det gav resultat. Efter flera år stod vi äntligen som seriesegrare. Vad kan vara bättre än att få smaka segerns sötma med sina vänner. Ur detta pojklag blev inte mindre än sju spelare A-lagsspelare i Tenhult. Björn Ydreborg, Michael Thorsson, Henrik Fransson, Dennis Andersson, Fredrik Karlsson, Lars Ahrberg och jag själv Håkan Bexell.

Ydreborg har även spelat i HFF och är numera tränare i A-laget. Thorsson, som enligt mig är den mest kompletta spelare vi fått fram i Tenhult, har spelat i J-södra och

HFF. Fransson provade även han lyckan i HFF och stod i kvalmatchen mot Ulvåker som jag skriver mer om längre fram. Andersson spelar fortfarande fotboll i Beduinerna och har även han spelat i HFF. Karlsson var med några år i A-laget men valde sedan innebandy istället. Arberg var med i början av resan mot trean men flyttade till Stockholm. Nu spelar han i Beduinerna tillsammans med mig och Dennis. Själv stack jag några år till J-södra som junior.

Spelar som sagt fortfarande när inte kroppen sätter stopp. Sju spelare upp i a-laget från en och samma kull är inte dåligt. Att två av oss spelat i tvåan och ytterligare tre i trean gör ju inte saken sämre. Något bra måste han ju gjort, den gode Leo. Vill passa på att tacka honom för de fina åren som pojklagsspelare i hans lag.

JUNIORTIDEN

Frågan är om inte junioråren är de bästa ändå? Tänk att vara ung och stark, kunna tillgodose sig träning bättre samt ha hela karriären framför sig. Mitt liv som junis började i Tenhult där jag hade Johan Göthberg och Stig Erlandsson som tränare. Jag spelade mycket med 71:ornas juniorlag. Där spelade min storebror Johan. Från denna tid kommer jag ihåg farliga bilresor till Tranås, roliga resor till London samt hårt slit på torvmossen utanför Ödestugu. Pengarna vi tjänade på att vända torv åkte vi till England för.

På denna tid anslöt sig ett gäng juniorer från andra klubbar till oss i Tenhult. Några kom att spela en stor

roll i klubbens resa upp mot division 2. Här tänker jag på profiler som Henrik Thorzen, Peter Andersson, Mankan Karlsson samt Totto Adolfsson. Detta var i slutet på 80-talet och A-laget spelade i division 5. Kommer ihåg att min första A-lags match var mot Skillingaryd borta med norrlänningen Roger som tränare. Det var den 3/8 1989. Slutresultat 3-1 till Tenhult, efter en assist av mig till storebror Johan. Jag var alltså 16 år 2 månader och 21 dagar gammal vid min A-lagsdebut.

I A-laget fick man spela i stort sätt jämt. Beroende på att matcherna låg på söndagar hade ledarna lite svårt att räkna in alla svarta får, så om man stod med skorna i näven vid tid för samling var det bara att hoppa in. Jag kommer ihåg doften av sprit blandat med liniment än idag. Några av gubbarna i laget hade nog hellre varit kvar i sängen än spelat, men det gjorde inget för motståndarna luktade likadant.

Ett fantastiskt minne har jag från en match mot Grännas B-lag borta. En av mina äldre lagkamrater (med respekt för hans familj namnger jag honom inte) blev utbytt helt rättvist eftersom han verkligen inte rosat marknaden. Han sätter sig ner på bänken och öppnar en burk folköl som han sveper. Vi spelar som krattor och ligger under med 6-0, då en spelare måste byta. In kommer en ölrapande herre och lyckas med att göra mål tämligen direkt. Detta var troligtvis hans första och enda mål någonsin. Nåväl, efter målet vänder han sig om till ledaren och skriker; ”Jocke, spring upp till ICA å köp ett sexpack, så vänder vi på den här

skiten”. Hoppas inga unga läser detta, men så var det på den tiden och är väl egentligen inget att älta. Men ett roligt minne är det iallafall.

Efter några år som ung junis i TIF ringde Jönköping Södras juniortränare till mig. De skulle spela i juniorallsvenskan och ville att jag skulle provträna med dem. Jag åkte dit och testade någon träning innan jag gick över för att pröva mina vingar. Detta juniorlag var nederlagstippade av våra motståndare och lokalkonkurrenter IK Tord som hade spelat där även året innan. Själva visste vi inte riktigt var vi stod heller, men när serien startade radade vi upp segrar. Det kändes som om vi inte kunde förlora. Lag som Öster, Kalmar och Åtvidaberg maldes ner av vår gröna maskin. När säsongen var slut stod vi som seriesegrare. Eftersom det fanns flera olika divisioner i juniorallsvenskan väntade slutspel. Tror vi spelade kvartsfinal mot Lundby när vi åkte ut. Ett Lundby med Teddy Lukic (flerfaldig landslagsman)vann med 4-2 och sagan var slut för den gången. Själva markerade jag en liten kubik under matchen som även han skulle bli landslagsman, men i handboll, nämligen Ljubomir Vranjes. Han var bra i fotboll också, men togs snyggt ner av undertecknad.

Detta var ett fantastiskt år som jag verkligen har långt inne i mitt hjärta. Tack till tränarna Bosse Andersson och L-P Pettersson samt mina härliga gröna lagkamrater. Året efter var jag inkallad att försvara landet mot den lede fi, så fotbollen fick snällt stå åt

sidan, även om jag spelade i J-Södras B-lag på helgerna ibland.

SENIORTIDEN

Efter två år i de gröne, var jag åter hemma i Tenhult igen. Under mina år på bortaplan hade laget åkt ur femman för att sedan kvala sig upp igen. Laget hade fått in en tränare från Skottland, Paul Scott. Paul var en skön snubbe vid sidan av planen men en riktigt ful killermaskin på planen. Han hatade att förlora och lärde oss vad hjärta för klubben och för spelet var.

Det året vann vi en match i Svenska cupen mot Ljungby, som låg på första plats i division 3. Vi avgjorde i förlängningen genom mål av den notoriske målskytten Nicklas Andersson. Omgången efter fick vi Västervik, som låg sist i trean. Nu bör det tilläggas att spelarna i vårt kära Tenhult på denna tid var lite speciella, så vår inställning var att Västervik bör vi krossa lätt, vi slog ju Ljungby. När domaren blåst färdigt för dagen stod det 0-5 till Västervik. Vi hade som nykomlingar i femman underskattat ett division tre lag. Som sagt, lite speciella var vi allt, så Paul hade fått något att bita i.

När serien var avslutad var vi på andra plats. Kval uppåt, det bästa som finns. Inget att förlora, allt att vinna. Kvalet bestod av tre lag Tenhult, Örserum samt Stensjön. Alla mötte alla en gång. Vi började borta mot Örserum. Vill dra mig till minnes att det var svinkallt och regnigt. Slutresultatet skrevs till 1-1 efter mål av vindsnabba Ola Pärsson. Jag missade två klara chanser att göra mål, en nick som blev för lös

samt en klack efter hörna, en halvmeter från mål. Den räddades på mållinjen av en Örserumare. Kan vakna kallsvettig fortfarande och tänka på den klacken.

Helgen efter tog vi emot Stensjön hemma på Mjälarydsvallen, som den hette förr. Vi vann med 1-0 efter en jämn tillställning. Målet vi gjorde kommer ofta upp till diskussion när vi äldre spelare träffas. Det gick enligt mig till som så att vi hade hörna, efter lite studsar hit och dit skjuter den eminenta Kenta Korp Karlsson bollen mot mål. Där i målområdet sitter jag på ett knä, bollen träffar mitt andra knä och ändrar riktning in i mål. Korpen hävdar fortfarande att han gjorde målet på egen hand. Jag förstår honom, för i matchprotokollet står det Kent Karlsson. Så även i tidningen, MEN, för det finns ett men. I Nicklas Anderssons papper står det Håkan Bexell. Och så vitt jag vet har Nicklas inte haft fel någon gång tidigare eller efter. Så jag kommer fortsätta skrävla om att jag gjorde detta viktiga mål.

Våra matcher i kvalet var slut. Nu kunde vi bara förlita oss på att Stensjön tog minst en pinne hemma mot Örserum. Tenhults IF anordnade till denna match en bussresa. Hela laget och styrelsen samt ett antal gubbar från samhället samlades vid idrottsplatsen. Busschaufför var spelaren Nicklas Gebhard, som egentligen förtjänar ett eget kapitel i min skrift. Väl i Stensjön bänkade vi oss på läktaren, nervöst bitandes på våra naglar. Men nervositeten släppte något när Stensjön gjorde mål. Det visade sig bli matchens enda mål, så

Tenhult var klara för spel i division 4 säsongen 94. Vilt jubel bland oss tillresta "Tifare" och sång å jubel i bussen hem. Resan avslutades med att Gebhard backade fyra varv runt rondellen på väg in mot idrottsparken. Förr var det fullt med träd i rondellen, och för varje varv kom vi längre och längre in bland grenarna. Vet inte säkert, men det bör blivit flera repor i busslacken. Paul Scott, som jag fortfarande håller högst bland mina tränare genom åren hade lyckats ta upp oss till fyran. Senast Tenhult var så högt upp var 1959.

Det året införde Paul vår segersång som sjungs än idag om A-laget vunnit en match. Varför inte Paul följde med oss upp vet jag inte, han gick till Hagapojkarna året efter, men jag hade gärna haft honom kvar än idag om jag finge. Snacka om inställning i den kroppen. Han visade oss att vår väg till framgång låg i att kämpa och slita till den sista blodsdroppen. Tusen tack Paul. För oss som var med då betyder du otroligt mycket.

Till säsongen 94 hämtades en annan av mina favorittränare in, Bosse Andersson. Bosse hade jag haft som tränare i juniorlaget i J-södra. Vi fyllde även på truppen med Micke Thorsson, Lars Arberg, Fredde Thoren, Boris Johansson, Martin Adolfsson samt min gamla juniorpolare Stefan Nohammar. Premiären spelades borta mot Gislaved. Vinst med 2-0 till oss efter mål av Nohammar och Nicklas Andersson. Vi var med och krigade om kvalplats uppåt ända till den näst sista omgången, men fick nöja oss med en femteplats till slut.

Kommande år plockades den reslige spelaren Tommy Karlsson hem, efter sin utflykt i HFF. Snacka om nyförvärv. Vi hämtade även hit målvakten Benny Andersson. Året började med vinst mot NIK borta på alltid fina gröna Åsavallen som J-P skribenten Sven Nilsson säkerligen skulle skrivit. Vi tyckte att det var lite roligt för det var ofta gröna och fina gräsmattor i texten trots att verkligheten sa något annat. Sven brukade även ge Henrik Thorzen beröm i reportagen, ofta helt rättvist för han var ofta duktig, men lite tröttsamt när Sven skrev att bäst var allestädes närvarande Thorzen i en match som han var avstängd i.

Tisdagen den 30:e Maj 1995 stod Hovslätt borta på programmet. En till början helt vanlig match som slutade i fadäs för de svart-vita kämparna. När domaren blåste till spel satte vi fart på bollen rejält. Vi spelade ut Hovslätt efter noter och tog också ledningen med en balja av vänsterfotens okränkte konung Peter Andersson. Denna afton ville dock vädergudarna inte Tenhults IF väl. Efter 30 min small det till rejält, blixten slog ner i ett träd bakom vår målvakt Benny Andersson. Jag själv kommer ihåg det som att håret (som jag på den tiden hade) sprakade till. På Hovslätts idrottsplats löper det en bänk bredvid planen upp mot skogen till. Alla åskådarna som satt där la sig ner samtidigt av detta av naturen mäktiga kraftprov. Men värst drabbades Benny Andersson, som var närmast nedslaget. Han la sig på marken och skakade av rädsla.

Som tur var blev ingen skadad men domaren beordrade in oss i

klubbhuset. Där satt vi i vårt omklädningsrum och skrattade och firade att vi troligtvis skulle vinna matchen, för det var sådana vi var, inte ödmjuka någonstans. Efter en 30 min ungefär återupptog domaren och Hovslätt matchen. Det gjorde inte vi. Vi var helt utspelade efter avbrottet och lyckades kämpa till oss en 3-1 förlust. Jag skriver kämpade för det hade inte varit orättvist om vi släppt in fem mål till. Bra gjort av Hovslätt men mindre bra av oss.

Seriespelet 1995 avslutades med att vi vann mot NIK hemma med 7-2 för att i sista matchen torska mot Hagapojkarna med 6-0. Upp och ner resultatmässigt som ni ser. Nåväl, detta år kom vi trea i serien och hade väl på allvar etablerat oss i fyran.

Säsongen 96 började med ett tränarbyte. Ut med Bosse Andersson och in med Andrej Dybicz. Andrej var en grånad herre med Polen som modersland. Han hade spelat högt upp i sitt hemland och även representerat J-Södra här i bygden. Andrej undrade nog vart han kommit när han såg oss spela första gången. Vi hade aldrig haft en annan spelidé än att springa och kriga. Vi lät väl liksom hjärtat för laget styra skeendet på planen. Vår gode polack införde däremot lite mer taktik i vårt spel, med bland annat överflyttningar i defensiven. Kommer ihåg hur vi defensivspelare kunde träna på att bara flytta med i rörelsen, fram och tillbaka, och fram igen. Tog vi bollen fick vi snällt ge tillbaka den till de offensiva krafterna i truppen. Sådär roligt, men väldigt nyttigt. Vi visste efter detta exakt var vi skulle befinna oss vid varje given situation.

Nyförvärv detta år var Björn Ydreborg, Alen Hodzic samt en gänglig bohem från Barnarp, Magnus Wilsson. Efter en fysiskt tuff försäsong med träningsläger i Danmark skulle serien dra igång om några dagar. Vid ett av de sista passen innan starten small det plötsligt till i min baksida. Det var något jag aldrig känt tidigare, (men tro mig, många gånger senare). Ingen premiär för mig alltså. Jag försökte träna ett par gånger, men slog bara upp bristningen igen. Efter detta blev jag aldrig mig själv igen på planen, fick aldrig upp kondisen på samma sätt. Tufft, när det var det enda jag hade.

Serien började med vinst mot Bredaryd hemma med 3-1. Niklas Andersson gjorde två mål och hans lillebror Dennis ett. Vi ångade på under hela året, med mig vid sidan av. Först den 21 augusti stod jag redo igen. B-laget borta mot Forserum. Måste gjort bra ifrån mig, för två dagar senare var jag med i truppen mot Burseryd borta. Förlust med 2-0 dock och ingen större insatts av mig, annat än att jag glidacklade vår högerback Totto av planen. Så var jag förr, lite brysk i spelet, och de som var i vägen åkte med. Annat nu då, när jag är varje domares dröm, lugn och fin, både i spel och uppförande.(ironi)

Som sagt, det året tillhörde vi toppen, och med fyra matcher kvar behövde vi tre pinnar till för att kliva upp till trean. Första försöket var på Ljungarum mot Hagapojkarna. Jag var på bänken under uppvärmningen, men tillsagd att hålla igång lite extra. Tommy

Karlsson var nämligen lite lurig i låret. Några minuter innan matchen ropade Andrej till mig att jag fick ersätta Tommy. Jag är den förste att erkänna att vi försvagades rejält, men det var bara att gilla läget. Hagas tränare Thomas Ek, senare tränare och sportchef i Tenhult, hade tänkt punktmarkera bort Tommy med en hårdför storebror Koruteska. Döm om hans förvåning när jag spelade på mitten istället. Ut med Koruteska och in med mer spelande besättning efter bara tre minuters spel. Jag fick nöjet att markera Henke Dahl, en fin spelare som mest var känd för sina vassa armbågar, som gång efter annan träffade hakan på motståndarna. Vid ställningen 1-1 hittade jag med ett inlägg fram till min barndomsvän Dennis med ett för högt inlägg. Det bästa med Dennis är att han inte har hjärna att förstå tyngdlagen så bra, så han hängde och hängde i luften tills han nådde bollen. MÅL! 1-2 på resultattavlan. Nu gällde krig för att bevaka denna ledning, och vi lyckades.

Tenhults IF var klara för division 3. Tänka sig, det låter inte så bra kanske, men för oss betydde fotbollen enormt mycket. Vill inte låta som alla äldre gubbar, men tänker göra det ändå. Trean då var nog i klass med vad tvåan är nu, pga serieomläggningar högre upp i systemet. Nu väntade fest inne på hotell Klosterkungen. Vi brukade vara där ibland och äta deras ljuvliga toast med klyftpotatis och "beasås". Vet inte hur många extra skålar vi tog in, men många var det.

Nu väntade ett år i division tre, som jag ser som ett av de finaste i mitt

fotbollsliv. Personligen var jag skadad stora delar av året (baksida lår igen) men några inlägg/starter gjorde jag i alla fall. Premiären det året var hemma i Tenhult mot Zeros. Vi vann med 3-1 efter mål av Christer Andersson (hitplockad från NIK), Dennis Andersson samt Magnus Wilsson. Första segern på bortaplan togs mot Lindö (3-4).

Hela det året spelade vi som i trans. Vi radade upp fina matcher och hade ett eget spel som satt i ryggmärgen på alla i truppen. Detta gav oss en fin andraplats och kval mot Ulvåker. Vi började hemma med en 1-1 match. Själv var jag avbytare och såg inte stora delar av matchen, för vi värmdes upp bakom publiken som stod runt hela planen.

Onsdagen den 15:e oktober 1997 var svinkall, men fotboll skulle det spelas borta mot Ulvåker. Satt min vana trogen på bänken, fast denna gång iförd mössa och långkalsonger. Så bra som vi spelade i denna match tror jag inte något lag i Tenhult spelat, varken förr eller senare. Trots detta förlorade vi med 3-1. Surt, javisst, men vi var ändå kungar i byn (och i stan trodde vi, men gojjerna sket antagligen i oss även då).

Efter detta följde några fina år i trean med vår Polske vän vid rodret. Här kan man prata om taktiskt kunnig tränare. År 99 gick jag till LSSK och hjälpte dem återta sin plats i division 5. Låter bättre än vad det var, eftersom vi spelade i fyran. Åkte alltså ur en serie för första gången i mitt liv.

I Tenhult skaffade man en ny tränare, Bengt Canell. Svensk mästare som

spelare med Öster om jag inte misstar mig. Jag valde att ge division tre något år till och fick med mig "Silen" Isaksson och Erik Mossfelt. Min egna bedrift som jag kommer ihåg mest från denna tiden är att jag blev utbytt efter femton minuter två matcher på raken. Kanske inget att skryta med, men det gör jag ändå. Den andra gången berodde på att Thomas Johansson blev frilägesutvisad, och vi fick sätta in Silen i mål.

År 2002 kom Bengt Canell och jag överens om att jag fick träna med A-laget när jag ville, men bara vara med i b-laget. Jag hade blivit pappa till Lukas och ville inte sitta på bänken på lördagarna och spela b-lag på söndagarna. Så körde jag så ett år men när Ek kom som tränare blev det lite för proffsigt för det upplägget, så jag gick till Forserum och division fem.

Det har jag aldrig ångrat, för jag trivdes kanon. Tack kära Forserumare för en trevlig tid.

När jag blev för dålig även för femman, valde jag SK Beduinerna som med sina rosa dräkter hade Tenhult och sexan som spelfält. Perfekt att spela lite på skoj tänkte jag. Men tji fick jag. Helt plötsligt valde Beduinerna att klättra i seriesystemet. Sexan, femman och fyran avverkades i snabb följd. Samma visa som med Tenhult några år tidigare alltså. Men nu fanns en mellanserie kallad elitfyran innan trean. Där hade jag aldrig spelat, så det blev mitt mål. Tyvärr platsade jag inte i A-laget, så jag slutade träna i augusti. Slut på karriären trodde jag,

men icke. Inför den näst sista matchen blev jag inkallad, varför vet jag inte, men jag tror tränaren ville ha in lite hjärta eftersom mina vapenbröder Dennis A och Tomas Bexell var borta den matchen. Vi hade ett i övrigt fint lag med fem Tenhultsspelare så min plats på bänken var given. Vi låg under med 3-1 och tretton minuter kvar, när jag äntligen fick hoppa in. Slutresultat 3-2 med undertecknad som målskytt. Svårare var det inte att göra mål där alltså. Som tur är för mina vänner brukar jag inte vara dumdryg alls, utan är alltid tyst, ja närmast blyg, i omklädningsrummet.

"SLUTKLÄM"

Ja, här är vi nu. Jag hoppas att jag slutar spela, men om jag känner mig själv står jag nog och skäller på någon motståndare till våren i alla fall. Om någon ung spelare läser detta vill jag passa på att säga – Njut av fotbollen. Och även om du inte är bäst i laget, kan du vara viktig ändå. Har själv varit en omklädningsrumsspelare. En sådan får aldrig några rubriker, men är nog så värdefull i alla lag.

Jag kommer ihåg att min första ledare Leo tryckte på kamratskap och lojalitet som våra riktlinjer. Men på den tiden var det inte så noga med absolut rättvisa åt de deltagande barnen, de bästa spelarna spelade. Eftersom jag nu tränar ett gäng grabbar själv vet jag att vi i Tenhults IF strävar åt att inte toppa upp lagen i matcher. Alla skall vara med. Det är en målsättning som jag självklart förstår, men den har enligt mig sina baksidor också. En baksida är att våra ungdomslag sällan vinner sina

serier, utan brukar hamna från mitten och nedåt i tabellen. En annan är att våra egna talanger blir hämmade och lämnar klubben.

Jag tror inte att jag själv hade nått så högt upp i seriesystemet om jag hade fått spela lika mycket som mina bättre kompisar. När jag märkte att jag inte platsade på riktigt, knöt jag näven och ville bevisa att jag visst förtjänade en startplats. Det gjorde att jag fortfarande brinner för att ta en plats i mitt nuvarande lag (SK Beduinerna) vid 38 års ålder. Trots att kropp och andra säger "sluta med dig din gamla gubbe".

Vad jag vill komma till är att jag tror att man kan vara lite mer hård mot barnen än vad vi är idag. Jag brukar

kalla mina yngre lagkompisar för idolgenerationen. Vid minsta motgång slutar man eller byter klubb. Men som den fina människa jag är rättar jag in mig i ledet och följer styrelsens riktlinjer. Jag vet att det är en svår balansgång, men tycker nog vi borde ta en debatt om detta i klubben.

Vill passa på att tacka alla mina medspelare och tränare för en rolig tid och avslutar som Paul Scott skulle sagt "Var inte på toppen av domare utan på toppen av speilarne." Vet inte vad det betyder men gillar det ändå.

Tack till Niklas Andersson för många mål och för att jag fick bläddra i dina pärmar med alla datum, målskyttar samt resultat.

BENGT KARLSSON

INTERVJU AV KATARINA
EKBERG MED BENGT UNDER
JUBILEUMSÅRET 2012.

Bengt började som liten grabb sin fotbollskarriär som målvakt i Ömstads IF. Efter en tid i Huskvarna Södra kom han till Hallby. Där tog karriären fart och han uppmärksammades av J-Södra. Han provspelade för J-Södra samtidigt som Rolf "Kocken" Andersson men det blev ingen värvning. Istället förde kärleken honom till Tenhult 1981 där det blev 6-7 säsonger som spelare och ytterliga många år som tränare, lagledare, materialare och anställd för att sköta anläggningen på slutet.

Bengt var känd för sina många mål. Jag frågar varför han var så bra på det.

- Jag kunde skjuta hårt med båda fötterna och var snabb och stark. Jag såg till att komma hem på egen planhalva för att undvika offside och fick bra passningar, förklarar Bengt .

BILD 7. BENGT KARLSSON OCH INGVAR
ENGLUND STUDERAR IDROTTSHISTORISKA
BÖCKER JUBILEUMSÅRET 2012.

Långa bollar på Bengt, undrar jag?

- Jo, det kan man nog kalla det, säger Bengt och ler.

Hur var du annars som spelare? -

-Jag gillade att träna och var ganska schysst, berättar Bengt. Blev bara utvisad två gånger och jag kommer ihåg båda tillfällena väl. En gång var mot H-Södra, vid en hörna så stod en spelare på mina fötter och jag tog väl i lite för hårt när jag skulle dra mig loss. Den andra gången var mot Nässjö och en kille drar mig rätt över benen och jag kunde inte hålla mig och knuffar till honom.

Bengt berättar att han hade flera olika tränare under tiden i TIF; Ola Henriksson, Jan Gren och Paul Scott.

-Paul Scott lyfte laget mycket, säger Bengt. Det var en rolig tid.

Under 90-talet och början av 00-talet jobbade Bengt för Tenhults IF. Han tog hand om anläggningen och kiosken. Jag frågar hur det kom sig att han började med det.

-Jag fick en arbetsskada i knät 1998 och kunde inte jobba vidare som vanligt, berättar Bengt.

Det var tråkigt att höra, tänker jag, men lite tur för oss också. Mina söner och deras kompisar var nere och spelade fotboll varenda dag efter skolan. Stugan var öppen för ombyte och toabesök. Och i kiosken kunde de köpa mellanmål.

-Jo, det var full rulle och roligt, säger Bengt. Ibland kunde nån komma in och få ett plåster för nåt skrubbsår men sedan sprang de ut igen.

Nu är det många Tenhultsbor som träffar Bengt utanför Coop där han säljer lotter för Beduinerna. Varför gör du det, undrar jag?

-Min son Johan spelar med Beduinerna och när jag fick sluta på Tenhults IF frågade de mig om jag ville sälja lotter för dem. Och det gick bra, förklarar Bengt.

Men vi ser Bengt nere på TIF:s hemmamatcher också.

-Jo, jag följer hur det går för TIF även om jag inte längre känner till spelarna särskilt bra. Men jag känner många sedan alla år i föreningen. Håkan Svensson och jag tittar på fotboll tillsammans ibland.

**BILD 8 OCH 9. BILDER FRÅN
BULLERBY CUP 2003.**

BULLERBY CUP 1995

(DENNA TEXT FANNS NERE I KLUBBSTUGAN MEN DET FRAMGÅR INTE VEM SOM SKRIVIT. MEN DEN ÄR JU SÅ BRA OCH MÅSTE VARA MED!/KE)

TORSDAG

Familjen steg upp 06.30 och åt frukost. Vilken tur att jag packade bilen igår eftersom jag ska ha med inte bara Andreas utan också min dotter Terese och hennes kompis Emma (15 åringar). Dom ska tälta "ensamma" i Vimmerby. Bilen är därför fullpackad med fotbolls-grejer, tältutrustning och två cyklar. Känner mig ganska spänd och stressad eftersom vi inte lyckats boka tältplats åt dom. Ska jag hinna ner och hitta tältplats och hjälpa dom med uppsättning innan lunch och match kl. 13? Åker ner till TIF stugan kl. 8. Alla som ska samlas där kommer i rätt tid. Vi åker först.

Kommer till Vimmerby kl. 9.30 och hittar till Vimarvallen där man ska kunna campa. Perfekt mottagande av välkomnande ledare från Vimmerby. Inga problem att få plats för ett tvåmannatält där inte. Träffar några "husvagnsföräldrar" som också sniker till sej några platser där. Sätter upp flickornas tält.

Andreas och jag beger oss till Vimarskolan. Efter diverse omvägar kommer vi dit vid 11-tiden. Då har redan Pelle, Christer och Stefan varit på kansliet och checkat in oss. Det visar sej att vi allihop (24 st) ska bo i ett (1)

klassrum plus ett litet grupprum. Hur ska vi få plats? Det är säkert fel, va? Två lag är väl lika med två klassrum? Icke sa nicke, vi får väl tränga ihop oss lite då. Pojkarna börjar genast lägga ut sin madrasser och grejer, när vi får avbryta dom. Det är dags för första matchen. På med tröjorna, byxorna, skydden, strumporna, skorna. Daniel Sten förtvivlad, har glömt sina fotbollsskor. Stefan letar igenom hans väskor, hittar inga skor, jag letar, hittar inga skor. Han får väl spela i gymnasiojor då. Plötsligt ser Ole en ryggsäck bakom en annan väska, spänningen är stor, jodå, där ligger skorna.

Vi kan ta bussen till fotbollsplanen. Innan vi kliver på bussen kommer vi lagom till "lagfotografering". Vi ställer upp oss, och killarna ser glada ut, men Stefan får ett grymt ansiktsuttryck. När lag 2 tar kort händer en kul grej. Laget står uppställt och klart när fotografen går fram till Christer och för upp händerna mot hans huvud. Christer tror att hans hår är rufsigt, men fotografen säger – Jag ska bara ta bort den här björkgrenen!, häpen min från Christer förstås. (Det är nämligen under en björk vi står och fotograferas) – Jag heter Björkegren i efternamn, säger Christer, fotografen

tittar tvivlande på honom, vi andra skrattar.

Alla är lite nervösa i bussen på väg till Ceosvallen. Stefan och jag kommer på att vi fått med oss allt utom fotbollarna, panik! Vilken tabbe! Men, det finns snälla människor, vi får låna tre bollar av ett annat lag. Vi kommer fram, värmer upp, ger vår vimpel till Saxemarars lagkapten. Matchen kan börja. Det går inte många minuter innan Dick lägger en perfekt hörna i huvudet på Andreas. Bollen i måål!! Spänningen släpper och både grabbarna och ledarna slappnar av. Vi fortsätter i samma stil och gör ytterligare fem mål utan att släppa in något bakåt. Själv får jag beröm för mitt personliga flaggviftande på kanten. Alla jublande glada efter första segern. Buss tillbaka till skolan för lunch (ingen tid till vila direkt). Äta, göra i ordning våra grejer, ta reda på var kiosken är, packa ihop, när är nästa match? Får vi äta godis nu? Puh, puh, nästa match är kl. 18. Samla ihop pojkarna igen, Stefan och jag får kaffe av Christer och Pelle. Christer har varit smart och tagit med sej en kaffebryggare, den är guld värd.

Samma procedur som till första matchen, nu har vi till och med fått med oss bollar. Vi vinner även denna match mot Färjestadens GOIF, glädjen är total. Ingen vila nu heller.... Buss "hem", ombyte för middag, äta, duscha, äntligen godis. Kvällen förflyter lugnt. Pelle och jag får med oss ett par grabbar på en promenad till centrum, men vi kommer inte så långt eftersom det visar sej att ett par killar går barfota! Kl. 22 går vi till sängs, men ingen kan sova utan "godnattsaga"?? Nähä, vad är

detta? Stefan finner sig snabbt och letar upp en historiebok i klassrummet och alla får höra hur det gick till på det första maratonloppet. Därefter somnar vi tack vare de gamla grekerna. Ett lämpligt slut på en underbar, men jobbig dag.

FREDAG

Ingen vaknar förrän 07.45. Då går jag upp och gläntar på gardinerna. En efter en vaknar pojkarna som snart är på G igen. Frukost och sedan ledig tid fram till match kl. 12. Stefan, jag och Andreas åker till campingplatsen och hälsar på föräldragänget som placerat sina husvagnar i en fyrkant med bara två meters lucka mellan förtälten, (intimt och trevligt hade familjerna Pettersson-Johansson, Kjellberg, Friman och Damberg). Jag får resa upp flickornas tält, som börjat säcka lite. Dom verkar trivas, men klagar på dansbandsmusiken, som börjar spelas redan 7.30 på morgonen. Dicks mamma Marie föreslår att vi ska skriva dagbok varje dag, vi nickar instämmande, men tänker – Puh, när ska vi hinna det?

Tillbaka till förläggningen. Frågorna haglar från grabbarna: - Måste vi vinna för att bli gruppsegrare? Kommer vi till A-final om det blir oavgjort? Vi försöker avdramatisera det hela och säger att det går bra hur det än går. Åker iväg med samma rutin som "vanligt" till matchen. "Mina" flickor Terese och Emma dyker upp punktligt som vanligt på sina cyklar och bänkar sig inför match, liksom en hel del föräldrar. Märks att killarna är tända. Väntar otåligt att matchen mot självaste Vimmerby IF ska börja. Matchen avlöper som de tidigare; avvaktande början, kommer sedan igång mer och mer, kämpar i varje närkamp, gör 2-3 mål, tar

över matchen totalt och släpper knappast motståndarna över halva planen. Vinner igen med 6-0. Dicks mamma bjuder hela laget på glass! Gruppsegrare i grupp G, sjunger och skriker i bussen hela vägen hem – Heja, Tenhult, underbara Tenhult! Blir överröstade av Bromöllas P12:or, men kommer tillbaka när Bromöllas hejaklacksledare har skrikit sig hes. Lyckan är total. Nu har vi inte match förrän kl. 18. Försöker få killarna att vila i klassrummet en stund och dom går med på vila i 20 minuter. Sen vill dom ut.

På eftermiddagen åker vi med alla killarna och badar. Jag har inte nämnt det förut, men det är fruktansvärt varmt hela tiden, 26-27 grader. Gäller att se till att alla dricker mycket. På badplatsen badar alla, men stämningen är nervös, så vi åker snart hem igen och förbereder oss för första matchen i A-gruppen mot Kalmar FF. Nu märks det att pojkarna är trötta och lite spända, särskilt Björn, som klagar på huvudvärk och magont, inte bra. Åker iväg till Ceosvallen, alla tysta i bussen, hettan är tryckande. Oj då, Kalmar FF är minst 14 stycken. Spelet börjar, Björn orkar bara 5 minuter, går sen och sätter sig under ett parasoll. Kalmar gör första målet. Vi har också chanser, men orkar inte riktigt. Andreas försöker mana på, men det går trögt för de flesta. Björn försöker igen i andra halvlek, men det går inte. Plötsligt har Andreas lyft upp sig själv till anfallare och satt ner Dick på backen, bredvid Ljungqvist. Vi står mållösa på kanten, men får ju medge att han gjort en riktig taktisk disposition. Behövs inte vi, eller? Till slut gör Kalmar 2-0 och vi beger oss lite slokörade hem. Rickys

pappa, Uno, säger då precis vad grabbarna behöver höra: - Ni kämpade så mycket ni kunde grabbar, gjorde en bra match, men det var bättre att förlora den här än någon av de första. Detta tröstar de flesta och när vi kommer till skolan är humöret bättre igen.

Fredag kväll: Disco eller fria aktiviteter. Christer, Pelle och jag tar med oss 6-7 killar, som vill följa med till tabberaset i Vimmerby. 50 spänn i inträde! Vilken besvikelse! Tittar på marknaden från utsidan, men vi sjunger, showar och har trevligt ändå. Vid läggdags läser Stefan godnattsaga igen. Han läser verkligen som en gud. Därför läste han om hur olika folkslag har sina egna uppfattningar om gudar. Speciellt indianernas myter fångade pojkarnas intresse. Alla somnade så småningom. Mitt i natten vaknar jag av att någon ropar i sömnen: - Var är bollen, var är bollen! Den drömmen vore rolig att höra.

LÖRDAG

Upp kl. 8, frukost. Nu börjar grejer plötsligt oförklarligt att försvinna för en del. - Var är mina strumpor? - Min plånbok är borta. - Jag hittar inte mina skor! - Jag hade tandborsten i handen för en stund sen. Den hittade vi i hans necessär! De flesta grejer kom dock tillbaka förr eller senare. Match mot Malmslätt kl. 10 på planen vid skolan. Skönt att slippa åka buss i värmen! Bättre gnista idag igen, Björn verkar bättre, spelar nästan som vanligt. Jämn fin match, Hallby och lag två plus föräldrar och flickorna hejar på oss, känns skönt! 0-0 i halvtid, hård men rättvis domare, trevlig stämning på plan, bra match! En Malmslättkille tar med hand innanför målområdet, straff för Tenhult. Dick kliver

fram och dundrar in straffen otagbart i krysset. Vinst med 1-0, glädjefnatt. Åter lunch. Björn känner sig sämre och kryper ner i sin sovsäck. Vad är det med honom tro? Försöker få pojkarna lugna, så att Björn kan vila sig. Nu har han mycket ont i magen. Jag tar pojkarna med mig till badet. Stefan stannar hos Björn. Vi badar, leker, hoppar från hopptornet, grabbarna avslappnade och lyckliga nu. En skön eftermiddag. När vi kommer hem är Björn så dålig att Stefan åker till vårdcentralen med honom. Jag får ta hand om laget och matchen själv. Förstämning bland killarna. Vad är det med Björn? När vi sitter och byter om kommer en nedblodad Christer Björkegren springande. Han har gått med kroppen framåt, men med huvudet bakåt och ramlat över ett cementhinder på väg till deras match. Kan inte annat än skratta åt eländet.

Grabbarna laddar. De bestämmer sig för att spela för Björn också. När vi kommer fram vägrar dom att spela mot P12:or. Det visar sig emellertid att de storvuxna Mantorpsspelarna är 10-åringar. Skräcken sprider sig, till och med att samla "ringen" före är svårt, eftersom spelarna stirrar förhäxat på motståndarna. Matchen börjar. Tufft, hårt, efterslängar, domaren tillåter för mycket! Som tur är, har vi den bästa tekniken och har snart tagit över. Dick sätter en välplacerad frispark i mål. Erik Ljungqvist får göra sitt första mål, liksom Daniel Sten. Lyckligare spelaransikten har sällan skådats! 3-0, och lyckan är fullkomlig.

Stefan kommer tillbaka och berättar att Björn har skickats med taxi till Ryhov, tillsammans med Marianne, Stefans fru.

Björns föräldrar är underrättade, de var i Stockholm på sin första barnlediga helg på många år. Typiskt!

Lördagkväll. Pojkarna har tydligen inte fått nog av spring utan leker polis och tjuv, vilken energi! Några av ledarna åker och köper en överraskning. Pizza visar det sej. Vi ordnar party på skolgården. Efteråt fixar grabbarna "fyrverkeri" för oss ledare. Efter 20 minuters organiserande har dom lagt ut 15 uppblåsta Mer-förpackningar på rad. En efter en smäller dom sen dessa. Mycket effektivt! Kl. 23 lägger sig pojkarna och ledarna tror att de ska få en stund för sig själva. Tji fick vi! Det finns mycket man måste prata om när ingen ledare finns i rummet. Christer och Stefan gick och la sej. Pelle och jag ordnar tillbaka pengar för Lennarts outnyttjade matkuponger. Operation övertalning kl. 23.30 av Vimmerby IF:s kassör ger välbehövliga 525 kr till lagkassan.

SÖNDAG

Jag vaknar kl. 06.00, smyger ut och tar en välbehövlig dusch. Väcker de andra vid 7 med rullgardintricket. Frukost och sedan direkt till Ceosvallen för match kl. 9. Märks att pojkarna är rätt trötta nu, (även ledarna). Spelarna har en ny taktik på gång, Flygande V. Den går ut på att alla spelare utom en formerar sej till ett uppochnervänt V som skyddar bollhållaren, som befinner sig strax bakom formationen. Sen ska alla rusa mot motståndarnas mål. Man provade dock inte detta nu. Istället gick man ut och spelade som vanligt. Det blev en jämn match mot ett välspelande Bromölla. Turen var dock inte på Tenhults sida denna dag och Bromölla vann med 1-0. Alla Tenhultare var dock oerhört nöjda med den 10:e plats vi spelat till oss av 48

medverkande lag. I bussen hem sjunger spelarna hejaramsor en sista gång innan vi skiljs från varandra. Föräldrar dyker upp en efter en och tar hand om sina

pojkar. Var och en försvinner bort på nya äventyr i sommarsverige. Tack grabbar för fyra minnesvärda dagar!

BILD 11. STYRELSEN LÄMNAR BLOD? NÄR VAR DET?